

dia a la Ciutat Eterna, mentre que a Santa Eulàlia hi havia el vicari Antoni Pla. En aquella ocasió, el bisbe va ordenar reparar l'església, ja que tornava a tenir goteres, i la rectoria, que tenia algunes habitacions en estat ruïnós. D'altra banda, també va manar posar una cortina davant del sagrari amb la imatge de la passió o amb un calze i una hòstia; també va disposar que es fes una nova pica baptismal amb pedra de Girona, o d'un gènere més simple, ja que la pica baptismal que hi havia era "antiquíssima" i tenia degotalls. El visitador també va anotar les campanes que hi havia al campanar: en total n'hi havia quatre, dues de majors i dues de menors, en bon estat. Més endavant, l'any 1535, Fèlix Puig, Jaume Camp, Agustí Sabater i Joan Cabot, obrers de l'església (persones que tenien a llur càrrec l'administració o l'obra de la parròquia), van encarregar una nova creu a l'orfebre de Barcelona Pere Prior.

En aquesta primera meitat del segle XVI trobem fins a quatre rectors amb el mateix cognom Quintana. Des del 1519, on apareixen Pere i Antoni Quintana, els mossens cognomenats Quintana van regir l'església de Santa Eulàlia fins als anys seixanta d'aquella centúria. Desconeixem si pertanyien a una mateixa família. El fet és que, durant aquests anys, desapareix l'altar dedicat a Santa Llocaia, un altar que com hem dit era molt antic a la nostra parròquia. L'any 1551 només s'esmenten els altars major, el de Santa Maria i el de Sant Miquel. L'altar major, com el de Santa Maria, tenia una imatge "de bulto" de la patrona. En canvi, l'any 1562 apareix, per primera vegada a la nostra parròquia, un altar dedicat a Sant Sebastià. Com a molts llocs de Catalunya, l'aparició d'un altar dedicat a Sant Sebastià es podia deure a la voluntat del poble d'escapar al flagell d'una epidèmia o pesta tot cercant la protecció d'aquest sant. Així, a Santa Eulàlia es va instituir un vot de poble i es va prendre Sant Sebastià com a protector especial. Aquesta tradició, que començà a mitjans segle XVI, ha continuat fins als nostres dies. De fet, mossèn Manuel Solà acostumava a dir que "un santaeulalienc no ha de volguer passar el dia de Sant Sebastià sense oir, en un lloc o altre, la Santa Missa, en record d'aquella voluntat dels avantpassats que fou llegada al poble i que recorda, de més de cent anys ha, amb el cant dels Goigs després de la missa dels diumenges".

La veneració dels habitants del poble vers Sant Sebastià es remunta a mitjans segle XVI.